

מפל בעלי הדינים. גם אני כמו זה, כיון שאחומי באיך ובה, לא אפשר בעולם זהה וביעולם الآخر.

ועליך בתוב, (משליכ) ישמח אביך וגגו. כיון שאחומי ישמח אביך ואםך, מה זה ותגל יולדתך? שחרי באםך מספיק. אלא ישמח אביך - זה הקדוש ברוך הוא. ואםך - זו בנטה ישראל. ותגל יולדתך - יולדתך שלמטה. אםפה ישמחו של רבינו שמעון אביך? אלא פסוק הויא לבוזו, שאחומי (שם) גיל יגיל אבוי צדיק - זה הקדוש ברוך הוא. וילוד חכם ישמח בו - זה אביך שלמטה. דבר אחר, גיל יגיל אבוי צדיק - זה אביך שלמטה. וילוד חכם ישמח בו, כתוב בתוספת וא"ו - זה הקדוש ברוך הוא למעלה.

אמר רבינו אלעזר, כתוב (תהלים לא) בירך אפקיד רוחיתו אומי בירך אפקיד רוחיתו אומי היה אל אמת. יש להסתכל בפסוק הנה. ראיותם מי שמקפיד דבר בירדי הפלך? אלא, ודאי אשרי האיש שהולך בדבריכי הפלך הקדוש ולא חוטא לפניו. בא ראה, כיון שנכנס הלילה, עין המות שולט בעולם, ועין המתים מסתלק למעלה למעלה. וכיון שעין המתים שולט בעולם לבודו, כל בני העולם טועמים טעם מות. מה הטעם? משום שאותו עין גורם.

והאדם צרייך להקדים ולהפקיד בידיו את נפשו בפקדונו, בפקדונו של אדם שנוטן פקדון לאחר. שאף על גב שהוא התחייב אליו יותר מאשר פקדון - לא כראוי להאחו בו, הואיל והפקדונו נמסר לו, ואם יסרכ בו - ודאי נבדק אחרת, שאין הוא מזרע קדש ולא מבני האמונה.

מכל מאריהון דידיגין. אוֹף אָנָּא בְּהָאִי גַּוֹּנָא, כיון דאחדנא באבוך ובך לא אסתפינא בהאי עלמא ובעלמא אחרא.

יעלך כתיב, (משליכ) ישמח אביך וגגו. כיון יכתיב ישמח אביך ואםך, מי ותגל יולדתך, דהא באםך סגיא. אלא ישמח אביך: דא קדשא בריך הוא. ואםך: דא בנטה ישראל. ותגל יולדתך: יולדתך דלטפא. רבינו שמעון אבוך און חדותא דיליה. אלא קרא הוא בלהודוי דכתיב, (משליכ) גיל יגיל אבוי צדיק: דא קדשא בריך הוא. וילוד חכם ישמח בו: דא אביך דלטפא. דבר אחר, גיל יגיל אבוי צדיק: דא אביך דלטפא. וילוד חכם ישמח בו, כתיב בתוספת וא"ו, דא קדשא בריך הוא והוא לעילא.

אמר רבינו אלעזר, כתיב (תהלים לא) בירך אפקיד רוחיתו אומי כיון אל אמת. הא קרא אית ליה לאסתפלא ביה, חמיטוון מאן דאפקיד בירדא דמלכא מידי. אלא, ודאי זכה הואה בר נש, דואיל באורחות דמלכא קדישא, ולא חטי קפיה. תא חז, כיון דעהל ליליא, אילנא דמותא שליט בעלמא, וαιלנא דההוא אילנא דמותא שליט בעלמא בלהודוי, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא. מי טעמא. בגין דההוא אילנא גרים. דבר נש בעי לאקדמא ולמפרק ביריה נפשיה בפקדונא. בפקדונא דבר נש, דיהיב פקדונא לאחרא, דאף על גב דאייה אתהייב לגביה יתר מההוא פקדונא, לאו כראי לאתחדר באיה, הואיל ופקדונא את מסר לגביה, וαι יסרב באיה, ודאי נבדוק אבתறיה, דלאו מזרעא קדישא היא, ולאו מבני מהימנותא.